

besværlig Skat ud af Verden. Jeg kan erklende, at denne Skat, som der blev fremhævet af den ærede Forslagsstiller, er lidet rationel for ikke at sige irrationel, for saa vidt den Omstændighed, at en Mand sælger en fast Eiendom, jo ikke i og for sig kan siges at være et Vidnesbyrd om, at han besidder en Skatteevne, som der er Grund til at lægge Beslag paa. Smidlertid kan jeg ikke ganske understrive den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Forslagsstiller, at den heromhandlede Afgift var den allerurimeligste Skat, den som ubetinget først burde affattes, naar man overhovedet vilde affatte eller ned sætte Skatter. Jeg tror, at man overhovedet let overfor de fleste Skatter vilde kunne gjøre en lignende Betragtning gjældende, naar man tager dem hver for sig isoleret. Det, som det gjælder om, naar man vil bedømme Skatterne, er netop at se dem som Ved i den hele store Skatteordning, og dersom nu adskillige ærede Kolleger i dette Thing vilge følge den ærede Forslagsstillers Exempel, og hver for sig vilde komme med et saadant lille Lovforslag om den Skat, han fandt mest urimelig, er jeg bange for, at man meget hurtigt vilde lette Statskassen i en ret betænkelig Grad. Jeg tror heller ikke, man ganske kan se bort fra, at det nærværende Dieblik just ikke ubetinget kan siges at være det, som egner sig til at reducere Statens Indtægter, idet det jo viser sig, at flere af de vigtigste Statsindtægter ere i nedadgaende Bevægelse, uden at man endnu kan overse, hvor denne Bevægelse vil standse, og paa den anden Side stilles der jo snarere voxende Arav til Udgifterne; det vil jo i saa Henseende være af Interesse at se, hvorledes Finantslovsforslaget kommer til at se ud, naar det har gennemgaaet Finantsudvalgets Skjærnsild. Først da vil man kunne danne sig en bestemt Forestilling om, hvorledes Forholdet mellem Statens Indtægter og Statens voxende Udgifter i dette Dieblik maa siges at staa. At denne Skat er lidet rationel, har jeg allerede bemærket, og jeg skal i saa Henseende yderligere fremhæve, hvad der, saavidt jeg mindes, ogsaa er berørt af den ærede Forslagsstiller, at den ogsaa bliver det yderligere derved, at den ikke holder sig til det, som faktisk er Gjenstand for Kjøb og Salg, men medtager hele Eiendommens Værdi uanset de Behæftelser, der hvile paa den. I saa Henseende afviger denne Skat fra den samtidige foreskrevne Arbejdsgift med Hensyn til hvilken det udtryffeligt bestemmes, at der drages de Behæftelser, som hvile paa Eiendommen, hvad der ogsaa er ganske naturligt, naar man spørger om, hvad den Afvøde har efterladt sig af Eiendom. Ogsaa naar man

ser paa den paagjældende Lovs egne Bestemmelser om Skatteerlæggelse ved Mageskifte viser det sig, at det kun er Overskuddet, der kommer i Betragtning, altsaa er det kun det, som i Virkeligheden er Gjenstand for Kjøb og Salg, der beskattes. Dersom derfor den ærede Forslagsstiller vilde begrænsse sit Forslag til at beregne Halvprocentafgiften ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme efter de samme Principer, som i Følge Lovgivningens fastsættes ved Mageskifte og Beregning af Arbejdsgift, saa tilstaaer jeg, at dette Forslag vilde have saa meget bundet min Sympathi, at jeg ubetinget vilde tilraade en nøiere Overveielse deraf. Men der kan jo ogsaa bemærkes, at naar man foreslaar Skatter nedsat, saa er der altid en vis Chance for, at Indtægten paany kan hæve sig derved, at Omsetningen stiger, og navnlig naar vi tage Hensyn til, hvormeget denne Afgift i Aarenes Løb vil være steget, vil der dog rimeligvis være Udfigt til et betydeligere Afslag, end der i en overstuelig Arrække vil kunne indvindes. Men er der Noget, der er sikkert, saa er det det, at naar man ophæver hele Skatten, saa er det et Indtægtstab, der kommer Intet igjen. Forholdet er imidlertid saaledes, at der i dette Dieblik foreligger Thinget et Forslag, fremsat af Regjeringen om at opgive et Par andre Skatter, og jeg tilstaaer, at jeg, med fuld Anerkjendelse af det mindre rationelle i den her omhandlede Skat maa tillægge disse andre Skatter, der ere foreslaaede ophævede, en nok saa stor Betydning, nemlig Tolben paa Kul og Skibsafgiften paa udgaende Skibe. Jeg frygter for, at dersom man nu vilde vedtage dette Lovforslag, vilde det kunne virke hæmmende og hindrende paa de andre Lovforslag, der gaa ud paa Ophævelse af Afgifter, hvis Ophævelse jeg lægger fuldt saa megen Vægt paa, som den, der her er Tale om. Jeg vilde derfor under alle Omstændigheder finde det rigtigt, om dette Forslag blev gjort til Gjenstand for en lidt mere samlet Overveielse og navnlig for en særlig Overveielse i Forbindelse med de foreliggende Forslag til Skatteophævelser. Under denne Forudsætning vilde jeg for mit Bedkommende ikke reise nogen Indsigelse mod Forslaget.

Forslagsstilleren (Steenstrup):

Jeg skal ikke nægte, at af en stor Statsøkonom kunde man ikke forlange et bedre Foredrag end dette. Det er sørgeligt, at saa snart disse ærede lærde Herrer komme ind under det politiske Myk, er hele deres Statsøkonomi borte. Skulle vi virkelig tage disse Grunde for at være en Dre værd? Det ærede Medlem maa undskyldte mig, jeg